

der med Føie kan siges at være Anledning til under saadanne Omstændigheder at indskrænke sig til mindre Statstilbud. Udvalgets Flertal mangler fornødne Data til tilfulde at bedømme dette Punkt. Man kan jo ikke vide, om der ikke ved Finantsaarets Udgang har været saadanne Omstændigheder tilstede, som gjorde, at der meget hurtigt vilde blive Anvendelse for den store Kassebeholdning, som Sindsfygeanstalten for Døstifterne laa inde med. Sagen er jo et rent Administrationsanliggende, det er jo vedkommende Ministers Sag at paase, at dets underordnede Embedsmænd ikke sidde inde med for store Kassebeholdninger. Udvalget har dog troet at burde berøre det, idet man ikke betvivler, at den høitærede Finantsminister vil have Opmærksomheden rettet paa dette Punkt.

H. C. Hansen: Som Mindretal i Udvalget skal ogsaa jeg tillade mig nogle faa Ord for yderligere at motivere min Indstilling. Naar der gjentagne Gange er henvist til Regjeringens ubetingede Pligt, skal jeg først tillade mig den almindelige Bemærkning, at jeg tror, at det er enhver Regjering's første Pligt at regjere saaledes, at den ikke kommer i et uheldigt Forhold til Lovlighedens Grændser. I et saadant Forhold tror jeg, at en Regjering kommer, naar den ikke kan erholde Efterbevilling for de Summer, den har givet ud uden Bevilling. Naar det i de Bemærkninger, hvormed de Herrer Statsrevisorer Drefning og Levy ledsage Statsregnskabet's § 9, og som jo ere accepterede af Udvalgets ærede Flertal og tilbels lagte til Grund for Flertallet's Indstilling, hedder, at der er indgaaet fuldt Bederlag for de til St. Croix udlaaente Summer, vilde det vist være af ikke ringe Interesse at faae nærmere Oplysning om, af hvilken Natur dette fulde Bederlag er. Derforom Tilbagebetalingen er flet i rene Baluta, er det utvilsomt, at denne Betegnelse er berettiget; men er Tilbagebetalingen flet enten helt eller delvis i Effekter, kunde der jo være forstjellige Meninger om det mere eller mindre Berettigede i denne Betegnelse. Hvis det blev oplyst, at Tilbagebetalingen er flet ene pr. Kontant, er jeg overbevist om, at det vilde have den Betydning, at idetmindste flere ærede Medlemmer fra denne Side af Salen vistnok vilde have Betænkelse ved at stemme for Mindretallet's Indstilling. — Hvad angaar Indstillingen om den kongelige Kommission, skal jeg bemærke, at Regjeringen vistnok neppe har haft nogen høj Grad af Sandsynlighed for at faae det i dette Diemed anvendte Belsb efterbevillet, og naar Regjeringen ikke har en indvil Bished grændsende Sandsynlighed for, at Efterbevilling vil erholdes, kan jeg ikke indse, at en saadan Udgift er berettiget. — Med Hensyn til det sidste Indstillingspunkt, det under Nr. 5, skal jeg først tillade mig

at gjentale i Grindringen, at Forudsætningen for Loven af 25de Februar 1876 var, at Statskassen skulde yde et Tilbud til Anlæg af et Jælleskuffelageri med 10 Saststationer; der blev kun anlagt 4. Endvidere skulde Anlægget være færdigt ved Begyndelsen af 1878; det blev først færdigt saaledes, at det kunde optage Driften omtrent midt i Marts. Endelig skulde det kontrolleres af en Regjeringskommission. Den 3die Marts blev Anlægget overgivet til Aktieselskabet af Regjeringskommissionen, og efter den Tid forekommer det mig, at Berettigelsen til at yde Tilbud til Anlægget i Henhold til Loven af 25de Februar 1876 var opbrugt. Men desuden forekommer det mig, at Berettigelsen selv efter den høitærede Regjering's Fortolkning er kommen tilstede paa en lidt eienbommelig Maade. Det vil erindres, at der blev givet Finantsbestyrelsen ved Loven af 16de Juni 1876 Bemyndigelse til at yde St. Croix's Kommune et Laan paa 600,000 Kr. med et Aars Frist. Naagt Forsat stiden for Tilbagebetalingen af dette Udlaan forlangt var udrundet, uden at fuld Dækning var flet, bemyndigedes Kolonialraadet desuagtet til at tage Aktier for 56,000 Kr. Denne Aktietegning bevirkede selvfølgelig et Tilbud fra Statskassen af andre 56,000 Kr. Det forekommer mig saaledes, at Berettigelsen selv efter Regjeringens Fortolkning er lidt eienbommelig. Jeg finder det ikke fornødent nærmere at omtale Bestaffenheden af den Kontrol, som foregik under Anlægget; det, jeg alt har anført, er vistnok tilstrækkeligt til at berettigg Mindretallet's Indstilling paa dette Punkt. Jeg skal tilføie, at det ikke er uden en vis Resignation, at jeg er gaaet til at gjøre denne Indstilling. Naar det fra anden Side er sagt, at det at indstille: Kan ikke passere, var uden Betydning, naar et saadant Botum ikke efterfulgtes af en Rigsretsanklage, forekommer det mig, at det er en Forvanskning af Rigsdagens konstitutionelle Stilling, en Misopfattelse af Rigsrettens Kompetence, og jeg kan med Hensyn hertil støtte mig til en Udtalelse fra en høitagtet Autoritet, et forhenværende indflydelsesrigt Medlem af den danske Regjering, nuværende Biskop i Lolland-Falsters Stift Monrad. I 1856 udtalte han under 1ste Behandling af Ministeransvarlighedsloven: „Rigsdagens Myndighed er at faae de Penge tilbage i sin Kasse, der ere udgivne uden dens Samtykke, Rigsrettens at dømme om Handlingens Straffskyld og Graden af denne.“ Monrad fandt, at her var ikke Tale om nogen Lov; Grundlovens Ord: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller en Tilleggsbevillingslov“ vare tydelige og klare. Jeg tror saaledes at kunne støtte mig til Monrad i denne Henseende. Naar Rigsdagen vedtager: „Kan passere,“ er derved tilkjendegivet, at Regnskabet ikke er i god Orden; naar Rigsdagen vedtager: „Kan ikke passere,“ saa er Regnskabet i Uorden, og Spørgsmaalet kan ikke bringes